

Zpřístupnění důkazů v rámci sporů o náhradu škody způsobené porušením soutěžního práva

Abstrakt

Diplomová práce řeší tematiku soukromého vymáhání soutěžního práva a její procesní aspekty. Tuto tematiku práce řeší v kontextu transpozice Směrnice o žalobách na náhradu škody způsobené porušením soutěžního práva do českého práva, konkrétně pak řeší problematiku zpřístupňování důkazů, a to z pohledu problémů informační asymetrie mezi stranami. Informační asymetrii práce pojímá jako stav mezi stranami řízení, ve kterém důležité informace pro úspěch jedné strany sporu má druhá strana sporu, která nemá žádný důvod tyto informace do řízení vnést. Řešení směrnice a české transpozice pak práce analyzuje pomocí komparace s řešením amerického systému, který se vyznačuje tím, že právě na soukromé vymáhání klade vysoký důraz.

Práce prvně představuje způsoby, jakými lze informační asymetrii v civilním procesu řešit a uvádí výhody a nevýhody těchto způsobů. Rozebírá také, jak jednotlivé způsoby působí na hospodárnost řízení. Podrobněji pak představuje režim amerického *Discovery*, zabývá se vývojem tohoto režimu a představuje jeho kritiku.

Po tomto představení systému amerického, se práce věnuje Směrnici samotné, rozebírá nástroje, které jsou v ní obsažené a kriticky hodnotí jejich úpravu. Práce se věnuje zpřístupnění důkazů jak mezi stranami řízení či od třetích osob, tak zpřístupnění důkazů, které jsou zároveň ve spisu soutěžních autorit. V této otázce práce představuje způsob, jakým Směrnice vyvážila soukromý a veřejný výkon soutěžního práva a poměřila v určitých situacích protichůdné zájmy poškozených na straně jedné a soutěžních autorit na straně druhé. Všimá si, že i když Směrnice byla představována především jako další nástroj pro soukromé žalobce, tak zároveň významně chrání veřejnoprávní výkon soutěžního práva. Práce také reflektuje projevy obecného problému harmonizace skrze směrnice, jimž je nejednotná následná národní úprava a její aplikace.

Dále se práce zabývá českým kontextem transpozice Směrnice, u kterého si práce všimá obecného problému informační asymetrie v českém procesu, který není příliš řešen. Po představení kontextu českého procesního práva se práce věnuje samotné transpozici Směrnice do Zákona, přičemž pozornost věnuje především prvkům, které Zákon oproti Směrnici přidal.

Práce pozitivně hodnotí řadu z těchto nástrojů, jako je například povinnost složit jistotu na škodu, která zpřístupněním vznikne.

Závěrem práce srovnává požadavky na přístup k systému vydávání důkazů v rámci amerického procesního práva a nově přijaté české úpravy. Práce si všímá přibližování formulace těchto požadavků, avšak zároveň upozorňuje na značné kulturní rozdíly, které mohou vést k velice rozdílné aplikaci zdánlivě podobných slovních znění předpisů. Práce srovnává také pojistky, které jednotlivé systému zavedly, aby bránily nepřiměřenému nárůstu nákladů řízení. V tomto srovnání pak je dle práce situace lépe řešena v rámci českého systému.